

Lovas István

Helyes kormányretorika puccskísérlet idején

Magyar Hírlap – 2015.01.03.

„Megérte!”
(Madeleine Albright volt amerikai külügyminiszter 1996-ban arról, hogy mit gondol, megérte-e félmillió iraki gyerek halála a szankciókat.)
„Amerika nem zsarnok, hanem a világ békéjét, rendjét szíven viselő ország.”
(Jeszenszky Géza volt magyar külügyminiszter az ATV-ben, 2014. december 21-én.)

A demokratikusan megválasztott Orbán-kormány létét ma kizárólag az Egyesült Államok fenyegeti. Mint tette azt átmeneti sikerrel, hatalmas pénzzel támogatva a helyi „civilszervezeteket” és a helyi ellenzék egy sor olyan országban, ahol színes „forradalmak” puccsolták meg a hivatalban lévő kormányt. Grúziától Ukrajnáig.

Ennek ellenére, az Orbán-kormány politikusi két nyelven beszélnek. Míg a legfelsőbb szinten egy pillanatra sem becsülik le a vesztély nagyságát, a miniszterelnök szerint az Egyesült Államok az eddigi passzív beavatkozás helyett immár aktívan avatkozik be a „műveleti területé” nyilvánított hazánk belügyeibe. Az amerikai beavatkozás paradigmaváltását sorra ismerik el a kormány vezető politikusi.

Lázár János, a Miniszterelnökséget vezető miniszter „zsandárnak” nevezte az Egyesült Államokat.

Kövér László a lapunknak adott interjúban („Egy új SZDSZ-ben gondolkodhatnak az amerikaiak”) kijelentette, Washington már nemcsak kormánycsere akar, de „ellenzéki elitcsere” is. Minderről nem csak az Egyesült Államok budapesti ügyvivője, André Goodfriend megnyilatkozásai és célzott látogatásai óta tudnak azok, akik korábban nem hittek Charles Gati, Clinton elnök volt nemzetbiztonsági tanácsadójának nyílt és őszinte szavaiban, melyek szerint ha az Orbán-kormányt nem lehet demo-

kratikus eltolítani, akkor erővel kell megdönteni.

Ha egy demokratikusan megválasztott kormányt létében kívülről fenyegetnek, akkor a kabinet politikusainak nem lenne szabad kétféle beszélniük. Még kevésbé hűségnyilatkozatokat tenni a fenyegető ország irányába. Mely ráadásul a világ leg-erősebb hatalma.

Sajnos nem ez történik. Sorra jelentkeznek „Orbanisztán diktatúrájának” ellenzéki médiájában azok a kormánytisztviselők, akik ezt teszik. Az atlantista hűségében nehezen felülmúlható Németh Zsolt, a parlament külügyi bizottságának fideszes elnöke az *Index.hu* hírportálnak adott interjúban egyebek között úgy észlelte, hogy saját kormánya Amerika-retorikája „vészesen” kezd emlékeztetni a putyinira. Hozzátette, az amerikai kitalásokra válaszul ne „kitiltsunk, hanem meghívjunk, és vendégül lássunk!”, mondta a parlamenti államtitkár.

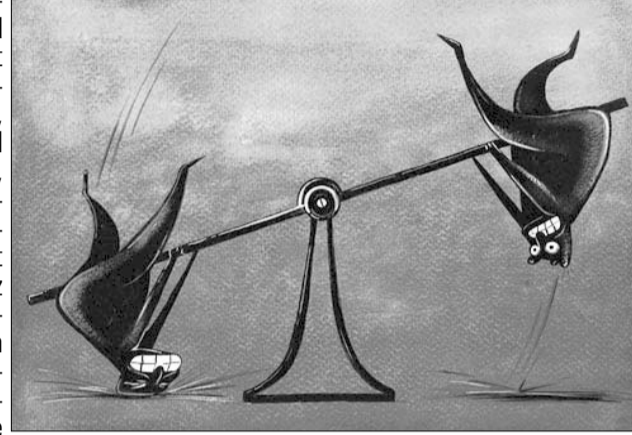
Németh nálunk valóban nehezen múlható fölül atlantizmusában. De azért felülmúlható. Jeszenszky Géza, az Antall-korszak magyar külügyminisztere, korábbi washingtoni, majd a mai kormány által kinevezett volt oslói nagykövet december 21-én járult az ATV-hez, hogy a felvezetésben faarccal hallgassa azt a „méltatást”, mely szerint ő a norvég Ókórárs Alapítvány sötét pénzügyeit ért hamis vád miatt mondott le oslói posztjáról. Az interjúban Jeszenszky elmondta, ő Amerikát „nem zsarnoknak, hanem a világ békéjét, rendjét szíven viselő országnak” nevezi. Hozzátette még: „hál’ istennek”, hogy annak idején már Mark Palmer amerikai nagykövet beleavatkozott belügyeinkbe.

Jeszenszkynek nemcsak szakmai teljesítményével, de memóriájával is súlyos bajok vannak. Ugyanebben az interjúban azt mondta – rosszalva, hogy Szijjártó Péter külügyminiszter jelentős cseréket hajtott végre a diplomáciai karban –, hogy noha ő egy rendszerváltás után vette át a tárcát, a természetes kopással együtt is csak a harmadát cserélte ki az állományának. Holott 1994. november 12-én, a Népszabadságban megjelent interjúban úgy nyilatkozott: „En bizalmat szavaztam a régi gárdának, mondhatnám kivétel nélkül mindenkinek.”

A jelenlegi kormányt a hazai „civilszervezetekkel” és a

mindig az idegen érdekeket magasztaló médiájával együtt eltávolítani igyekvő Egyesült Államok veszély vagy képzelte veszély esetén mindig ugyanazon a hangon beszél. Sőt, „szabad” médiája is. Amely uniszónóban hazudott az akkori kormánnyal Irak megszállása előtt arról, hogy Szaddám Huszein iraki diktátornak (aki iránt ma óriási a nosztalgia a szétbombázott országban) tömegpusztító fegyverei vannak. A Salon.com amerikai internetes portál visszatekintve ezt úgy értékelte, hogy „A média minden ága csődöt mondott, a napilapoktól, a magazinoktól és az internetes portáloktól kezdve a televíziós hálózatokig, kábelcsatornáig és rádióig.”

Irakot megszállása előtt tizenkét éven át sújtották ember-telen szankciók. Lesley Stahl sztárriporter 1996. május 12-én, a CBS amerikai televízió híres 60 perc című műsorában e szankciók hatásáról beszélgetett Madeleine Albrighttal. Megkérdezte, megérte-e, hogy e szankciók miatt félmillió iraki gyerek meghalt. A Prágában született, később külügyminiszterre kinevezett, akkori amerikai ENSZ-nagykövet azt felelte: „Ugy gondoljuk, megérte.” Az interjúért – akkoriban az amerikai média még szabadabban beszélt – az ismert tévés Emmy-díjat kapott. Ha bármely más ország kormányának magas rangú tisztségviselője ugyanezt mondta volna bármely más országban elpusztított akár egyetlen gyermek életével kapcsolatban, azonnal diplomáciai karanténba helyezik. Amerika azt a hazugságot is felhasználta Irak lerohanására,

hogy annak köze volt a 2001. szeptember 11-i terrortámadáshoz. A hadjárat hatására több mint egymillió ember vesztette életét és több millióan veszítették el otthonukat.

Ez a „demokráciát” tűzzel-vassal globálisan terjesztő ország Magyarországon puccsot készít elő a kormány ellen. Eközben egy hangon beszél és hazudik rólunk Clinton volt amerikai elnöktől John McCain szenátoron és Victoria Nuland külügyi államtitkár-helyettesen át Obama elnökig, az amerikai politikai elit. Ilyen helyzetben legalább az összehasonlíthatatlanul gyengébb ország megtámadott kormánynak tagjait el kellene tiltani attól, hogy retorikájukban azok mellé álljanak, akik meg akarják dönteni saját kormányukat.

Bayer Zsolt

Vég vagy kezdet

Magyar Hírlap – 2014.12.31.

A nyolcvanas évek végén, a kilencvenes évek elején, amely időszakot leegyszerűsítve és önfelmentésként kizárólag a „rendszerváltás korszakaként” szoktuk emlegetni, két alapmű is megjelent.

Fukuyama még 1989-ben írta meg *A történelem vége* című esszéjét. Huntington – Fukuyama tételére válaszul – 1996-ban publikálta először esszéjét *A civilizációk összezsugorodása és a világrend átalakulása* címmel.

Fukuyama tétele az volt, hogy a hidegháború végeztével, a nyugatias típusú liberális demokrácia győzelmével véget ért az emberi történelem. Ugyanis az emberi fejlődés végpontja és egyben nyilván csúcspontja is a liberális demokrácia. S mivel ez győzött, a harcoknak vége, az emberiségre egy alapvetően unalmas, nyugodt kor vár, amely eltart az idők végezetéig. Huntington ezzel szemben arról értekezik, hogy a nyugati típusú liberális demokrácia nem egyetemes. A világban többféle civilizáció létezik és él egymás mellett, és korunkban ezen civilizációk között új összezsugorodások várhatók, az erőviszonyok módosulása zajlik.

Ma, huszonöt évvel a „rendszerváltások” után, mindenki megítélheti, Fukuyamának vagy Huntingtonnak volt-e nagyobb igazsága. Anélkül, hogy bárkit befolyásolni akarnék, emlékeztetek azokra az iszonyatos képsorokra, amelyeken nyugati emberek térdelnek valahol a szíriai vagy iraki sivatagban, és az Iszlám Állam fegyveresei készülődnek levágni a fejüket. Számomra ez a borzalom Huntington igazát támasztja alá. És ne essünk abba a hibába sem, hogy kizárólag az iszlámot tételezzük a nyugati liberális demokráciával szemben álló civilizáció-

nak. Hiszen önálló civilizáció a kínai, a japán (integrálva számos nyugati elemet), a hindu, a buddhista, az ortodox keresztény (Oroszország primátusával), a latin- és dél-amerikai civilizációk, valamint az afrikai (szubszaharai) világok, ez utóbbiak számos esetben a radikális iszlám befolyása alatt (lásd például Boko Haram). Huntington külön említi az úgynevezett „magányos államokat”, amelyek civilizációk között ingadoznak vagy éppen civilizációt váltanak. Ezek közé tartozik a roppant erős és egyre inkább megkerülhetetlen Törökország, a végső pusztulás szélén álló Haiti, Etiópia vagy éppen Izrael (és szer- te a világban létező zsidó diaszpóra, amelynek egyedül megengedett, hogy vallási alapon tagadjon számos liberális alap- elvet. Miért is?).

Nos, mindezek ismeretében érdemes talán higgadtan végiggondolni a világ jelenlegi állapotát. Különös tekintettel arra, hogy az emberiség mai állapotában az önpusztítás mámorában létezik, és ezen önpusztítás, fenntarthatatlan életforma, a Föld nevű bolygó és erőforrásainak esztelen felhasználása és pazarlása, a végzetes és már most irreverzibilis szennyezés, a túlfogyasztás és minden rettenet elsősorban a nyugati liberális demokráciák sajátja (Kína zárkózik fel rohamosan ebben az esztelen és öngyilkos versenyben).

A liberális demokráciák vezető ereje pedig az Egyesült Államok. Az az Egyesült Államok, amely szintén jelentős változásokon esett át a hidegháború megnyerése óta. Például miközben rigorózan ügyel nemzetállamként a demokratikus szabályok betartására, birodalomként egyre gyakrabban viselkedik közönséges latorállamként. Háborús bűnök elkövetése, a legalapvetőbb demokratikus és civilizációs szabályok semmibe vétele, kínzások, tárgyalás nélküli évtizedes fogva tartások, az egész világ, közte a legszorosabb szövetségesek titkos és törvénytelen lehallgatása – mindez jelzi az átalakulás folyamatát.

Aki ma azt hangoztatja, hogy a nyugati típusú liberális demokráciákkal nincs semmi baj, az Pangloss mester nyomdo-

kain halad, és végtelen ürességről, ostobaságról tesz tanúbizonyságot. Aki ma azt hangoztatja, hogy az Egyesült Államok a szabadság és a demokrácia őrzője, az nem hajlandó tudomást venni a tényekről. Aki ma kizárólag összeesküvés-elméletnek tartja, hogy az Egyesült Államok birodalmi érdekei szerint igyekszik beavatkozni például Kelet-Közép-Európa politikai viszonyaiba, az vagy teljesen hülye, vagy az Egyesült Államok ügynöke. Aki nem képes felfogni, hogy Ukrajna NATO-tagsága egész térségünk békéjét fenyegeti, az nem képes felfogni semmit sem. Aki nem látja, hogy itt Oroszország ellenében és Oroszország nélkül nem lehet semmilyen politikát csinálni, az egyszerűen idióta.

Aki pedig ezen realitások figyelembe vevőjét azzal vádolja, hogy elárulja a magyar érdekeket és odadobja az oroszoknak, az egyszerűen gazember. Különös véletlen, hogy ezen vád leg-bőszebb hangoztatói döntő többségükben nem az oroszok, hanem a szovjetek feltétel nélküli kiszolgálói voltak, vagy miközben ezt sikoltozták, CCCP feliratú pólót viselnek beteg és didergő lelkük felett.

Igen: az első világháború nem ért, nem is érhetett véget azzal az igazságtalan és ocsmány békével, amellyel megpróbálták lezárni. Az első világháború folytatása éppen a béke volt, amely szükségképpen torkollott a második világhégesbe. És a második világháború sem ért véget, hanem folytatódott a hidegháborúval. S bizony, a tapasztalat alapján nyugodtan kijelenthetjük, hogy nem Fukuyama, hanem Huntington jóslata vált valósággá. Ez pedig akkor a negyedik világháború.

Persze aki gyűlöli gondolkodni, aki Pangloss mester tanítványa, s aki mindeközben csalhatatlannak is képeli magát, az nyugodtan kijelentheti, hogy mindez nem így van. Éppen ilyen csalhatatlan nyugalomban ittak és neveztek mindenkit hülyének a született cinikusok a híres berlini kabarékban is, öt perccel az iszonyat előtt. Bizony, Hont András úr...

Amúgy boldog új évet mindenkinek.

EURÓPAI IDŐ – Az Európai Unióban szabadságát és önrendelkezését megteremteni kívánó erdélyi magyarság lapja – ISSN 1220-9929

Főszerkesztő: Horváth Alpár. Helyettes főszerkesztő: Stoffán György. Felelős szerkesztő: Simon Ildikó. Főmunkatárs: Borsos Géza, Kolumbán Sándor, Krasznai Zoltán.

A szerkesztőség postacíme: Európai Idő, 520085 Sf. Gheorghe, Str. Daliei nr. 2. bl. 44. sc. C. ap. 1.. Tel./fax: 0267-318 895. Honlap: <http://www.e-ido.com/> E-mail: europai_ido@e-ido.com

Terjesztés: az Európai Idő terjesztőhálózata. Nyomda: Tipotex Nyomda – Brassó

Az Európai Idő hasábjain szerző nevével, szignójával stb. megjelent írások illetve más forrásból átvett cikkek, illusztrációk nem föltétlen tükrözik a szerkesztőség véleményét, s így felelősséget sem vállalunk ezek tartalmáért! A cikkekért minden esetben azok szerzői a felelősök.